

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného **B., a.s.**, so sídlom v B., IČO: X., proti povinným **1/ K., s.r.o.**, so sídlom v K., IČO: X., **2/ K.**, bývajúcemu v K., **3/ K.**, bývajúcej v K., zastúpeným JUDr. J., advokátkou so sídlom v K., **o vymoženie 54 235,71 €** s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 48 Er 3195/2008, o dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 25. mája 2009 sp. zn. 4 CoE 129/2009, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Povinným nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Košice II uznesením z 5. januára 2009 č.k. 48 Er 3195/2008-116 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a exekúciu zastavil. Rozhodnutie založil na právnom názore, že notárska zápisnica spísaná 24. mája 2006 notárkou JUDr. M. pod sp. zn. N X., Nz X., NCRIs X. nie je spôsobilý exekučný titul v zmysle § 41 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“), lebo súčasťou jej obsahu nie je právny záväzok povinných. Peňažné plnenia, s vykonateľnosťou ktorých prejavili povinní súhlas v notárskej zápisnici, neboli v čase podpísania tejto notárskej zápisnice splatné, a preto ani súdne vymáhatel'né. Možnosť domáhať sa uvedených peňažných plnení bola pritom viazaná na splnenie viacerých podmienok, ktoré mali vzniknúť až v budúcnosti (po spísaní predmetnej notárskej zápisnice).

Proti uzneseniu súdu prvého stupňa podal oprávnený odvolanie. Krajský súd v Košiciach uznesením z 25. mája 2009 sp. zn. 4 CoE 129/2009 odvolaním napadnuté

uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne správne (§ 219 O.s.p.) a účastníkom nepriznal náhradu trov odvolacieho konania (§ 142 ods. 1 a § 224 ods. 1 O.s.p.).

Potvrdzujúce uznesenie odvolacieho súdu napadol oprávnený dovolaním, v ktorom uviedol, že postupom súdu mu bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.) a napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Odňatie možnosti pred súdom konať videl v tom, že exekúcia bola vyhlásená za neprípustnú a tiež zastavená bez toho, aby boli splnené zákonné podmienky pre také rozhodnutie. Nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov vyvodzoval dovolateľ z ich nesprávneho názoru na obsahové náležitosti notárskej zápisnice ako exekučného titulu. Podľa oprávneného obsahuje predmetná notárska zápisnica dostatočné vymedzenie tak právneho záväzku, ako aj jeho vzniku, právneho dôvodu, výšky a času plnenia; tento exekučný titul neobsahuje žiadnu podmienku ani vzájomnú povinnosť, splnenie ktorej by bolo potrebné preukázať (§ 43 Exekučného poriadku). Z týchto dôvodov žiadal zrušiť tak dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ako aj ním potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa.

Povinní vo vyjadrení k dovolaniu uviedli, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie procesne prípustné. Navrhli dovolanie odmietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

Pri skúmaní prípustnosti dovolania oprávneného vychádzal dovolací súd z toho, že dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Dovolanie, ktoré v danom prípade smeruje proti uzneseniu, je v zmysle § 239 ods. 1 O.s.p. prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa §109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. V zmysle § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné

tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Dovolanie oprávneného smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktoré nevykazuje znaky niektorého z vyššie uvedených uznesení, proti ktorým je dovolanie prípustné. Jeho dovolanie preto nie je v zmysle § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. prípustné. Prípustnosť tohto oprávneného prostriedku by prichádzala do úvahy len v prípade výskytu niektorej z väd uvedených v ustanovení § 237 O.s.p.

V zmysle § 237 O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Procesné vady konania uvedené v § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. oprávnený nenamietal a v dovolacom konaní ich existencia nevyšla najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodit'.

So zreteľom na obsah dovolania sa dovolací súd osobitne zameril na posúdenie, či konanie nie je zaťažené vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie procesne nesprávny postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu jeho procesných práv a právom chránených záujmov priznaných mu ako účastníkovi občianskeho súdneho konania. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a tým odňal účastníkovi konania jeho procesné práva [v zmysle § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie

a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv (viď napr. právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom, (§ 123 O.s.p.), byť predvolaní na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), právo účastníkov, aby im bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)]. Dovolací súd v danom prípade z obsahu spisu nezistil, že by konanie pred súdmi nižších stupňov bolo postihnuté procesnou vadou, znemožňujúcou oprávnenému realizáciu niektorého z jeho procesných práv.

Z dovolania vyplýva názor dovolateľa, že k procesnej vade konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. došlo postupom súdu so znakmi porušenia práva na spravodlivý súdny proces a odňatia spravodlivosti (*denegatio iustitiae*). Obsah zodpovedajúcej časti dovolania však svedčí o tom, že predmetná námietka dovolateľa nemá základ v procesnom postupe súdov, ale v právnom posúdení veci súdmi nižších stupňov. Treba uviesť, že právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo že boli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04). Do obsahu základného práva na spravodlivý proces nepatrí ani právo účastníka konania, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04); to znamená, že z práva na spravodlivý súdny proces nevyplývalo ani v danej veci právo oprávneného na to, aby v každom prípade dosiahol výkon notárskej zápisnice ako exekučného titulu.

Občiansky súdny poriadok počíta s možnosťou, že súd (prípadne) v konaní nerozhodne vecne správne alebo sa dopustí procesných pochybení; v nadväznosti na stupeň závažnosti pochybenia súdu (jeho dôsledkov na procesné práva a povinnosti účastníkov konania) upravuje jednotlivé možnosti ich nápravy aj v dovolacom konaní. Najzávažnejšie procesné vady (nedostatky v procesnom postupe súdu) považuje za dôvod, ktorý pri splnení ostatných zákonných podmienok zakladá prípustnosť dovolania v každom prípade výskytu

takejto vady (viď § 237 O.s.p.). Iné procesné vady (viď § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) považuje za prípustný dovolací dôvod (ktorý možno uplatniť vtedy, ak je dovolanie prípustné); samotné tieto vady ale prípustnosť dovolania nezakladajú. Rovnako nesprávne právne posúdenie veci (omyl súdu pri aplikácii práva na skutkový stav) je prípustným dovolacím dôvodom (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), ktorý možno uplatniť vtedy, ak je dovolanie prípustné, samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá.

Dovolací súd aj v nadväznosti na dovolateľom spomenutú judikatúru uvádza, že je vždy vecou individuálneho posúdenia v každom jednotlivom prípade, či a aké dôsledky majú (prípadné) nedostatky v konaní alebo rozhodovaní súdov (viď napríklad II. ÚS 261/06). Keďže dovolanie smeruje proti právoplatnému rozhodnutiu, ktoré už nadobudlo atribúty záväznosti a nezmeniteľnosti (§ 159 ods. 1 a 3 O.s.p.), dochádza v dovolacom konaní k stretu dvoch základných práv (resp. ústavných princípov). Ide jednak o právo na spravodlivý súdny proces v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (vyjadrené v danom prípade požiadavkou, aby o návrhu na vykonanie exekúcie bolo rozhodnuté v súlade so zákonom), jednak o zásadu právnej istoty ako súčasť právneho štátu podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (vyjadrenú požiadavkou, aby právoplatnosť súdneho rozhodnutia bola prelomená len vo výnimočných prípadoch stanovených zákonom). Daná procesná situácia musí byť vyriešená z pohľadu oboch dotknutých ústavných článkov tak, aby boli zachované označené ústavné práva (porovnaj I. ÚS 252/05). Najvyšší súd Slovenskej republiky preto nemohol ani v prejednávanej veci brať na zreteľ len oprávneným zdôrazňované právo na „spravodlivé prejednanie vecí“, ale musel dbať o to, aby zachoval ústavnoprávne relevantnú rovnováhu medzi týmto právom a ústavným princípom právnej istoty. Posudzujúc individuálne okolnosti daného prípadu dospel dovolací súd k záveru, že dovolateľom vytýkaný postup súdov nevykazuje znaky procesného postupu súdu, ktorým by bola oprávnenému odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

V danom prípade dovolateľ existenciu procesnej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. vyvodzuje nie z nesprávneho procesného postupu súdu zakladajúceho zmätočnosť (tento znak je jednotiaci pre všetky procesné vady konania taxatívne vymenované v § 237 O.s.p.), ale z nesprávnej aplikácie alebo interpretácie ustanovení zákona, ktoré upravujú jednak materiálnu vykonateľnosť notárskej zápisnice ako exekučného titulu (§ 41 ods. 2 Exekučného poriadku), jednak predpoklady zastavenia exekúcie vyhlásenej za neprípustnú (§ 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku).

Namietaním nesprávnosti aplikácie alebo interpretácie tých ustanovení Exekučného poriadku, ktoré upravujú náležitosti exekučného titulu a procesné predpoklady zastavenia exekúcie z dôvodu jej vyhlásenia za neprípustnú, namieta dovolateľ správnosť právneho posúdenia veci súdmi nižších stupňov. Právne posúdenie veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nie je ale procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania oprávneného nevyplýva z § 239 O.s.p. ani § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol jeho dovolanie ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie procesne prípustné (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.); so zreteľom na odmietnutie dovolania nepreskúmaval napadnuté rozhodnutie z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní nebol oprávnený úspešný a právo na náhradu trov dovolacieho konania vzniklo procesne úspešným povinným (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nepriznal povinným náhradu trov dovolacieho konania, lebo v dovolacom konaní nepodali návrh na priznanie náhrady trov tohto konania (243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. novembra 2009

JUDr. Emil F r a n c i s c y, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Kludia Vrauková